Vážka - Maxa, Martin

Čas práskl do koní, když pánbůh znenadání
do štipce nabral špetku nebe za svítání.
Já hlavu nesklonil, jen vyslovil jsem přání
aby ti modrou vážku v□dlani
vyčaroval z□ní.

Aby si mohla na tvý skráni
najít svý místo na tvý sponě do vlasů
nechtěl jsem víc, a tak mi vyplnil to přání
a od té chvíle už jen zírám v□úžasu
jak se řítíš napříč světem jako jasná supernova
občas to zvolníš a pak roztočíš to znova
a pro tu chvíli tě pod svá křídla schová
tvá modrá vážka safírová
na sponě do vlasů
co se na slunci tak blýská
a všechno kolem krásně voní po růžích
jen pozor dej, když si přivoníš moc zblízka
bolí to jako ostrá tříska
pod kůží.

Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky
prostě se otáčí jak černá gramodeska
a pánbůh občas prstem vyorá jí z□drážky
písničku, která není hezká
a nikdo netleská…

Všechno je pořád jak má být, jen občas při činu tě chytí
jak platíš směnkou, která nemá nikde krytí.
Ještěže vážka, jako zlatá rybka v□síti
v□prameni vlasů dál se třpytí
a nehodlá to vzdát.

Jen občas hlavu sklání
když osud v□dálce zlostně zvedá prst.
Žádnej strach, ještě vydá na pár přání
zbývá jich pořád víc než plná hrst
jednou však naplní se čas, zmizí kouzlo hodokvasu
jako když vítr z□tváře smete černou řasu
a modrá vážka na sponě do tvých vlasů
jednoho rána do zlých časů
tiše odletí.

Jen tak□znenadání
vzlétne nad horizont jak slunce hřejivý
škoda slov, jako jizva na tvý skráni
zůstane po ní pramen vlasů – šedivý….
Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky…